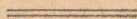

то и да е добродѣтелно, не може да опълномощи едно подобно нарушение.

Нъ защото бѣхъ сторилъ погрѣшката, Оробони извади отъ нея едно добро за мене. Той познавалъ Юлиена, и знаеялъ за много почтени чърти отъ животътъ му. Расказа ми ги, и казваше: «Тоя човѣкъ се прѣнесе тѣй често като християнинъ, щото не може да оварди до смъртѣта умразата си противъ религията. Нѣка се надѣвами, нѣка се надѣвами да бжде тѣй! А ти, Силвио, гледай да му прощавашъ неговитѣ лоши расположения, и моли се за него.»

Думитѣ му ми бѣхъ свети.

Прикаскитѣ, за които говорѣхъ, съсъ Оробони, съсъ Шилера или съсъ други затворници, залавахъ обаче само една малка частъ отъ двадесетъ и четирѣтъ часа на денятъ ми, и не бѣше май рѣдко, дѣто не можяхъ да имамъ никаква прикаска съ Оробони.

Какво правяхъ азъ у една толкосъ дълга самота?

Ето какъ живѣяхъ сѣки день. Ставахъ сѣка сутрина съсъ слънцето, и възлѣзълъ върху дъсчениятъ си одъръ; олавяхъ се у желѣзата на прозорецѣтъ, и си направяхъ молитвата. Оробони биваше веке на своятъ прозорецъ, или не се забавеше да доде тамъ. Пожелавяхъ си доброутро; и единѣтъ и другиятъ, мълчишкомъ, продължаваше да издига къмъ Бога мисълѣта си. Колкото много бѣше умразна стаята ни, и толкосъ повече имахъ удовлетвие да гледами на навѣнъ. Това небе, това поле, тия хора, които работяхъ надалеко у долината, тия гласове на момитѣ, тѣхнитѣ смѣхове и тѣхнитѣ пѣсни, развеселявахъ ни,